

ИЗДАЊЕ ИНСТИТУТА ЗА НАУЧНА ШУМАРСКА ИСПИТИВАЊА ПРИ ШУМАРСКОМ
ОДСЕКУ ПОЉОПРИВРЕДНОГ ФАКУЛТЕТА У БЕОГРАДУ
— ПРВА ПУБЛИКАЦИЈА —

ПЕПЕЛНИЦА (МЕДЉИКА)

(MICROSPHAERA QUERCINA (SCHW.) BURR.)

И СУШЕЊЕ ХРАСТА У ПОСАВСКИМ ШУМАМА

НАПИСАО,
Д-р Младен Јосифовић
ДОЦЕНТ УНИВЕРЗИТЕТА

БЕОГРАД

Штампарија „Св. Сава“ М. Сладековића, Бранкова 16. — Телефон 249.

1929.

Пепелница (Медљика) и сушење храста у Посавским шумама.

У реферату који смо поднели Међународном Шумарском Конгресу одржаном маја 1926. год. у Риму,¹⁾ саопштили смо, да су према нашим запажањима и прибављеним податцима главни проузроковачи пропадања храста у Славонским шумама: *гусенице* (поглавито гусенице *Limantria dispar*, губар), *Пепелница* (*Microsphaera quercina* (Schw) Burg., Медљика) и *Трулежница* (*Agaricus meleus* Quéf., медњача). Том приликом смо нарочито нагласили, да утицају гусеница дајемо прво место и да њих сматрамо као *примарног узрочника сушења хрasta*, пошто оне двоструко штетно делују: директно, брстећи први лист, и индиректно, стварајући погодну подлогу за интензивно развиће и разорно деловање Пепелнице. Према томе, Пепелница би, по важности, дошла на друго место, док Трулежница-медњача и разни инсекти (подкорњаци поглавито) на треће, јер они само продужавају и довршују већ започето убиствено деловање гусеница и Пепелнице.

До идентичних или сличних закључака дошли су и други истраживачи, као г. г. Д-р Шкорић,²⁾ Д-р Лангхофер,³⁾ Д-р Жељко Ковачевић,⁴⁾ и др. Са таквим закључком међутим не

¹⁾ Исти реферат штампан је и у *Revue des Eaux et Forêts, Nancy*, у броју од јуна 1926. год., под насловом: *Le dépérissement du chêne dans les forêts de Slavonie (Yougoslavie)*.

²⁾ Dr. Škorić. *Uzroci sušenja naših hrastovih šuma*. Glasnik za šumske pokuse, knj. I. 1926.

³⁾ Dr. Langhofer. *Gubar i sušenje naših hrastovih šuma*. Glasnik za šumske pokuse, knj. I, 1926.

⁴⁾ Dr. Željko Kovačević. *Sušenje hrastova u Posavini*. Izdanje Šumarskog Udruženja. Zagreb, 1928.

IV. Dans les jeunes taillis le Blanc a pris un développement intensif ainsi que sur les arbres coupés en têtard.

D'où il ressort que :

1) l'oïdium ne présente aucune gravité sérieuse pour les forêts de chêne pédoncule, s'il n'est pas précédé par des chenilles. Dans ces forêts souffrent uniquement les pousses d'été et les rejets de souche.

2) Dans les forêts ravagées par ces insectes, au contraire, il est très dengereux et capables même de tuer complètement les jeunes feuilles, et de nuire ainsi sérieusement à la vitalité de l'arbre entier.

3) Sur les feuilles tardivement développées en été — au mois d'août — l'oïdium prend un développement très restreint. Cela est dû au parasitisme du *Cicinnobolus cesati*, qui à cette époque prend en Slavonie une intensité très forte et tue en grande partie les hyphes et les conidiophores du parasite de chêne, couvrant par ses innombrables pycnides les feuilles oïdiées.

Par conséquent, *l'oïdium* présente seulement une dengereuse complication des chenilles. Il ne peut être considéré que comme un *facteur secondaire dans le dépérissement* du chêne en Slavonie. Donc, si on arrive à empêcher les ravages des chenilles, on préservera en même temps les chênes des ravages de l'oïdium et par suite de l'affaiblissement des arbres qui leur est funeste, car elle les voue à la merci des parasites de faiblesse et d'insectes qui provoquent la mort.

D' autre part, on devra envisager pour l' avenir la sélection du chêne pédonculé de Slavonie, en vue d' obtenir des sortes résistantes à l' oïdium.
